

TAÐ ÁTTI IKKI

Hóast skiparin á Costa Concordia er skuldsettur fyri grovt ósketni, og hóast eingin er í iva um, at hann mistók seg, kann tað taka fleiri ár at fáa endaliga staðfest, hvussu eitt so stórt og væl útgjørt ferðamannaskip kann sigla á land í besta veðri

Árni Joensen
Myndir: Polfoto

Myndirnar lúgva ikki. Tær vísa tvørturímóti týðiliga, hví tað stóra og væl útgjörda ferðamannaskipið Costa Concordia sakk tætt undir landi við ítalsku oynna Giglio fríggjakvøldið. Har afturi stýriborðsmegin er ein umleið 70 metrar long riva tætt oman fyri botnin. At hon er komin av einum hørðum stoyti er lítil ivi um, tí á myndunum sæst, at ein stórir steinur stendur fastur í rivuni. Steinurin, sum uttan iva vigar fleiri tons, hevur skorað seg fastan í tí sundurskrædda skrokkinum. Ígjøgnum hol-ið er opið inn á tað niðasta dekkið, so har er nógur sjógvur komin í skipið eftir lítlari løtu.

Skelkað ferðafólk greiddu fjølmiðlunum frá, at tey hoyrdu ógvusligt brak und-

ir skipinum, men at tey fingi boð um, at talan var um tekniskar trupulleikar. Men tá skipið lótu seinni fekk slagsíðu, komu boð um, at fólk skulu leita sær til bjargingarbátarnar. Men tað var longu lættari sagt enn gjørt, tí júst slagsíðan, sum eftir einari løtu var eini 20 stig, gjørdi, at tað var trupult at seta bjargingarbátarnar út. Og so kom ræðsla á fólk.

– Tað var sum eitt brot úr filminum um Titanic, segði Maria Parmegiani, sum var eitt av ferðafólkunum.

Ílla fyriskipað

– Bráðliga hoyrdu vit ein brest, og gløs og annað datt á dúrkið. Vit skundaðu okkum út ur matarhøllini, men har fingi vit at vita, eingin vandi var á ferð, segði týska Christine Hammer við tíð-indastovuna AP.

Ferðafólk greiddu frá, at teir fyrstu 45 minuttirnar

helt manningin uppá, at talan var bara um tekniskar trupulleikar. Men fleiri ferðafólk høvdu eina aðra uppfatan av støðuni. Tey lótu seg í bjargingarvest og fóru til bjargingarbátarnar. Men heldur ikki har hevði manningin nakran skund, hóast skipið longu hevði lagt seg.

– Vit noyddust at rópa á manningina fyri at fáa teir at gera bjargingarbátarnar klárar og at lova okkum í teir. Vit stóðu í gongini, men

manningin sýtti fyri at lata okkum sleppa til bátarnar, segði tann 54 ára gamli suðurafrikanarin Mike van Dijk. Onnur ferðafólk søgdu somu søguna um, at alt tóktist illa fyriskipað.

Fólk, sum høvdu verið umborð í fleiri dagar, kærdu seg um, at eingin bjarging-arvenjing hevði verið, men nú høvdu tey fingið at vita, at ein venjing skuldi vera seinnaapartin leygardagin.

Amerikanska Melissa Goduti var farin av Costa

Concordia nakrar fáar tímar undan vanlukkuni. Áðrenn hon fór í land, hevði hon hoyrt onkran siga "Hugsíð tykkum, um okkurt hendi í dag." Eingin teirra grunaði, hvussu nær sannleikanum orðini vóru.

Tak barnið

Ljósið fór, tá skipið sigldi á land, og fólk noyddust at grulva í myrkri eftir veggjunum á teimum ymsu dekkunum fyri at sleppa til bjargingarbátarnar.

– Vit grulvaðu, men tað var myrkt, so vit máttu brúka ljósið frá bjarging-arvestunum. Alla tíðina hoyrdu vit gløs og annað, sum fór í smildur, og vit hoyrdu fólk duka á veggirnar, segði amerikanska Georgie Ananias. Hon greiddi frá, at í øllum ruðuleikanum kom eitt argentinskt par til hennara og bað hana halda teirra trý ára gomlu dóttur. Foreldrini kláraðu ikki at halda barninum, soleiðis sum skipið lá.